

De profetie in haar voornaamste omtrekken

Door W. Trotter. Stukje uit het boek “Plain Papers on Prophetic Subjects” (1850)

Uitgave: De Morgenster, 30ste en 31ste jaargang (1974-1976),
Uit het Woord der Waarheid, www.uithetwoordderwaarheid.nl

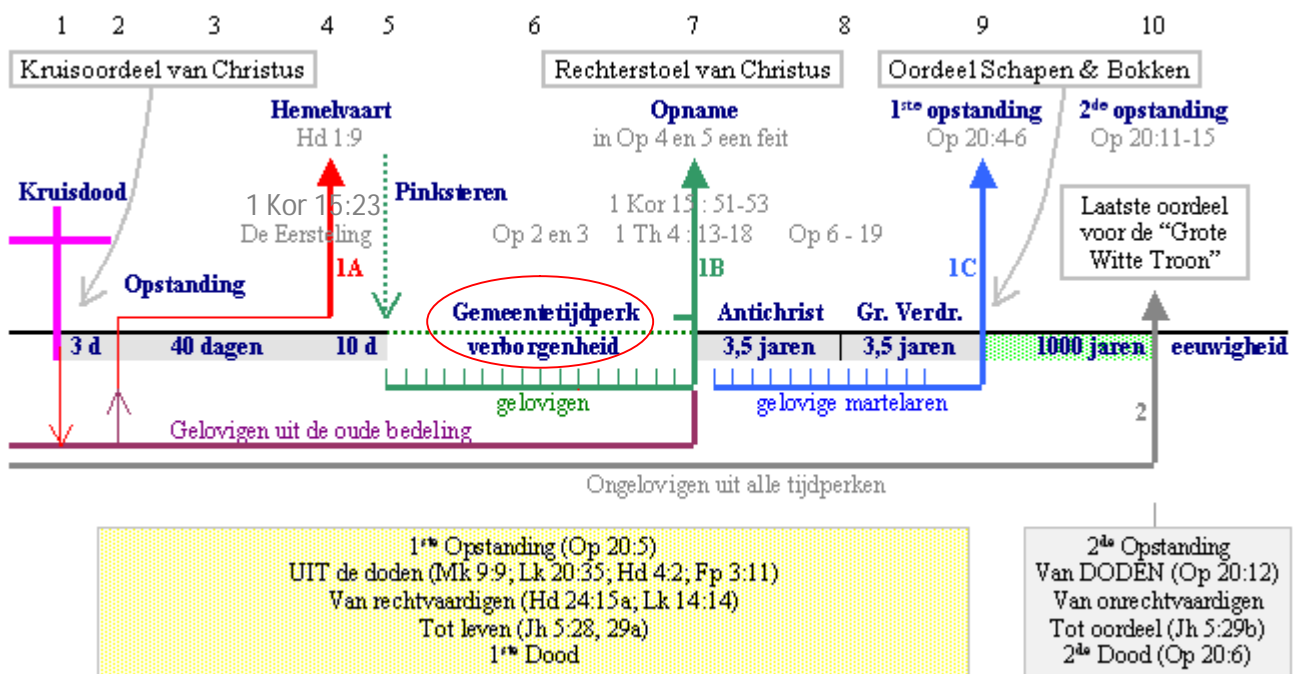
Plaatjes en voetnoten toegevoegd door M.V.

De apostel Johannes geeft ons in 1 Korinthiërs 10:32 een indeling van de mensheid die erg belangrijk is bij het geven van een beknopt overzicht van de toekomstige handelingen van God, die het onderwerp van de profetie vormen.

“Geef geen aanstoot, niet aan de Joden en de Grieken, en ook niet aan de gemeente van God”. De mensen worden in drie klassen verdeeld. Gaat het over de toestand van de mensen in het oog van God ten aanzien van de eeuwigheid, dan zijn er maar twee klassen, namelijk zij die behouden worden en zij die niet behouden worden, zij die wedergeboren zijn en zij die niet wedergeboren zijn. Maar ten aanzien van de regering van God, het onderwerp waarover de profetie spreekt, is er sprake van drie klassen: de Joden, de volken en de gemeente van God. Laten we in de eerste plaats de gemeente van God bezien, omdat deze laatste klasse datgene is waarmee wij het meest rechtstreeks van doen hebben.

De gemeente van God bestaat niet, zoals men gewoonlijk veronderstelt, uit al de verlostten vanaf het begin tot aan het einde van de tijd. In die zin wordt de uitdrukking in de Schrift nooit gebruikt en dat alleen is van belang bij het onderzoek dat wij ons voorstellen. In de Schrift betekent ze het geheel van alle ware gelovigen, vanaf de pinksterdag, toen die vergadering begon gevormd te worden, tot aan het neerdalen van de Heer Jezus uit de lucht, om haar tot Zich te nemen in de hemel. De heiligen die door de Heilige Geest, die van de hemel gezonden werd, bijeen vergaderd worden en die zo deelhebben aan de doop in de Heilige Geest tot de eenheid van het lichaam van Christus – eenheid met Christus en onderling – vormen samen de “Gemeente van God”. De heiligen die zo de gemeente vormen hebben vanzelfsprekend vele dingen gemeen met zowel de oudtestamentische heiligen, als met de discipelen tijdens het verblijf van de Heer op aarde, alsook met het joodse overblijfsel uit de toekomstige crisis en de heiligen die in het duizendjarige rijk de aarde bewonen. Alle heiligen van alle tijden, worden door de Geest leven gemaakt, door het bloed van Christus gerechtvaardigd en door de almachtige genade bewaard. Ze zijn bestemd om in de opstanding het beeld van de hemelse te dragen, zoals zij in het tegenwoordige leven het beeld van de aardse dragen. Maar aan de gemeente komt hierboven nog de bewonderenswaardige onderscheiding toe dat ze het lichaam van Christus is – Zijn bruid – waarin de Heilige Geest woont. De Heilige Geest is niet neergedaald voordat Christus verheerlijkt was. Toen Hij neerdaalde heeft Hij de gelovigen tot één lichaam gedoopt, om het even of ze Joden of heidenen waren. Ze zijn gedoopt tot één lichaam onderling, tot een lichaam met Christus als hun verheerlijkt Hoofd. Omdat de gemeente Christus kent en met Hem verenigd is, wordt zij, in de tijd dat Hij door de wereld verworpen en in God verborgen is, met Hem verbonden in de heerschappij over alle dingen, zowel in de hemel alsook op aarde, waarmee Christus beloofd is. Voor de openbare ontvouwing hiervan wacht Hij alleen nog op het welbehagen van de Vader en op de komst van “de bedeling van de volheid der tijden”, waarin alle dingen, in de hemel en op aarde, tot één vergaderd zullen worden in Christus. Ondertussen is de gemeente nu met Christus levend gemaakt, mee opgewekt en met Hem gezet in de hemel. Zij heeft haar ware zegeningen, of dit nu tegenwoordige of toekomstige zijn, in Christus, als één lichaam en één geest met Hem. Geheel anders dan de anderen, wier deel het is om door Hem gezegend te worden en onder Hem te zijn, als onderdanen van Zijn rijk. De gemeente heeft een leven, een deel, een verblijf, een heerlijkheid en een erfenis met Christus Zelf. Zowel nu als later is ze de woonplaats van de Heilige Geest en werkt de Heilige Geest in haar, als het wezen en de kracht van die eenheid met Christus.

Het bestaan, de roeping en de heerlijkheid van de gemeente van God is “de verborgenheid”¹ die in andere eeuwen de kinderen van de mensen niet is bekendgemaakt, maar die van het begin van de wereld af in God verborgen was gebleven. Alleen aan de gemeente kon de verborgenheid van haar eigen roeping en heerlijkheid geopenbaard worden. De Heilige Geest maakte daarom aan de heilige apostelen en profeten van Christus de verborgenheid, die tot dan toe onbekend was, pas bekend nadat Christus was gestorven, opgewekt en opgevaren en nadat de Heilige Geest was neergedaald en de toenmalige discipelen tot één lichaam verenigd had. Ja, het gebeurde pas nadat het evangelie volledig door Jeruzalem verworpen was en nadat de Joden alle hoop hadden afgesneden om in die tijd nog vergeving te ontvangen en hersteld te worden. De verborgenheid is dat Christus gestorven is “opdat Hij die twee in Zichzelf tot één nieuwe mens zou scheppen, vrede makende, en beiden in één lichaam met God verzoenen zou door het kruis”. Het was geen verborgenheid dat de Joden gezegend zouden worden onder de regering van hun Messias, of dat de heidenen op een ondergeschikte wijze in hun zegen zouden delen. Dit was allemaal ten volle geopenbaard in het Oude Testament en dus geen verborgenheid. Maar dat God – toen de verwerping van Jezus door de Joden tijdelijk alle vooruitzicht op zegen voor hen belemmerde, evenals voor de volken en de aarde – toen door middel van de Heilige Geest die uit de hemel gezonden werd een nieuwe vergadering zou vormen, waarin alle onderscheid tussen Jood en heiden opgelost zou worden door de genade die daarbovenuit ging, dat was een verborgenheid. Beiden zouden op gelijke wijze leden zijn van het lichaam van Christus, van Zijn vlees en van Zijn gebeente. Dat is de gemeente.

Uit: <http://www.verhoevenmarc.be/PDF/Opstanding.pdf>
<http://www.verhoevenmarc.be/Opstanding.doc>

Als er gedurende het tijdvak dat de gemeente op aarde bestaat een Jood uit genade het evangelie aanneemt, houdt hij eigenlijk op, Jood te zijn. Precies zo bij een heiden: als hij bekeerd wordt houdt hij eveneens op heiden te zijn. Beiden worden uit hun natuurlijke toestand genomen, hetzij uit de toestand van Jood, hetzij uit die van heiden, terwijl beiden in een bewonderenswaardige staat worden gebracht, namelijk in die van eenheid met Christus. Dientengevolge worden ze onderling leden.

Het bestaan van de gemeente op aarde eindigt met het neerdalen van de Heer Jezus, die haar tot Zich neemt, in de hemel. Dit neerdalen van de Heer Jezus in de lucht is het waarop de gemeente hopen wacht. Het getuigenis van deze gebeurtenis dat in het Nieuwe Testament wordt gegeven is eenstemmig en afdoende. Of de christen nu op zichzelf wordt beschouwd, of dat de gemeente gezien wordt als een lichaam met leden die een onderlinge betrekking hebben, altijd is de verwachting van de christen en de verwachting van de gemeente, de komst van de Heer Jezus Christus om Zijn heiligen tot Zich op

¹ "Verborgenheid" (SV) of "geheimenis" (HSV) van de gemeente: Romeinen 11:25; Efeziërs 3:3-6; Kolossenzen 1:24-27.

te nemen in hemelse opstandingsheerlijkheid. Vanaf het slotgesprek van de Heer met Zijn discipelen – toen Hij hen verzekerde dat Hij heenging om hen plaats te bereiden en dat Hij weer zou komen om hen tot Zich te nemen, opdat ook zij daar zouden zijn waar Hij was [Johannes 14:2-3] – tot aan de woorden waarmee de Schrift besluit – Ja, Ik kom haastig. Amen, kom Heer Jezus [Openbaring 22:20] – is er maar één stem van ingeving die onafgebroken verkondigt dat de komst van de Heer Jezus de hoop is van Zijn lichaam, de gemeente. Hoe kan het ook anders? Op Wie zou de bruid anders wachten dan op de Bruidegom? Naar de wederkomst van Wie zou de getrouwe dienstknecht uitzien, als het niet de wederkomst was van zijn afwezige Heer en Meester? De heiligen zijn erfgenamen van de onvergankelijkheid en zijn reeds nu in het bezit van de Geest, als onderpand. Toch zuchten ze in hun sterfelijke woonsteden, terwijl ze bezwaard zijn. Kan men veronderstellen dat zij zuchten als het geen zuchten is naar de komst van Hem die de Opstanding en het Leven is? Bij zijn komst zal de dood door het leven verslonden worden. De gemeente wacht niet tevergeefs op haar Heer. “Nog een zeer korte tijd, en Hij die komt zal komen en niet uitblijven”. Zijn lijdzaamheid en Zijn geduld zijn ter zaligheid. De roeping van degenen die de gemeente zullen uitmaken moet volledig zijn. De laatste steen moet eerst uit de groeve van de natuur gehouwen zijn en geschikt zijn gemaakt voor de plaats die hij te bekleden heeft in die heilige tempel in de Heer, tot wie het gehele gebouw, goed samengevoegd, opgroeit. ... Dan zal de Heer Zelf Zijn gemeente tot Zich nemen. 1 Thessalonicenzen 4:16-17.

Het zou gelukkig zijn als dit alles was wat er bij geval over dit onderwerp te zeggen was. Maar helaas. Nauw verbonden met de gemeente gedurende haar bestaan op aarde, is “de verborgenheid² van de wetteloosheid” [2 Thessalonicenzen 2:7], die al in apostolische tijd werkzaam was en sindsdien nooit heeft opgehouden te werken. De vruchten ervan zullen echter niet tot rijpheid zijn gekomen, voordat de gemeente ten hemel zal zijn gevoerd. De gemeente is zelf niet trouw geweest, en hoewel haar eeuwige zaligheid uiteindelijk, naar de eeuwige raadsbesluiten van God, verzekerd is door haar eenheid met Christus en door de onveranderlijke kracht van Zijn dierbaar bloed, toch bewijst haar geschiedenis op aarde op heel droevige wijze dat alles wat aan de verantwoordelijkheid van de mens wordt overgelaten, mislukt.

De onachtzaamheid van de ware heiligen gaf de vijand de gelegenheid om de kiem te leggen, waaruit de verborgenheid van de ongerechtigheid met al haar vruchten opschoot.

“Er zijn sommige mensen ingeslopen”. Het rampzalige zuurdeeg, op slinkse wijze ingevoerd, heeft met stille en gestage kracht gewerkt. Zelfs nu bestaan er uitgebreide genootschappen die de naam van Christus dragen en vele leden hebben, zelfs onder de besten, van wie men Nauwelijks de hoop kan koesteren dat ze nog iets anders zijn dan naamchristenen. In andere genootschappen vormen de openbare onheiligen zelfs de grote meerderheid. Sommigen zijn er die luider dan enig ander aanspraak laten gelden dat zij dé Kerk zijn, terwijl ze de fundamenten waarop de gemeente gesticht is ontkennen en ontzenuwen en daarmee nog niet tevreden, ook de ware gemeente vervolgen en de volken van de aarde verderven. Wat de mensen “christenheid” noemen is in werkelijkheid “de wereld”, onder het mom van een christelijke belijdenis. Het is een belijdenis die op vreselijke wijze de verantwoordelijkheid verzwart van diegenen die haar afleggen. Ze verandert de vijandschap van hun harten ten opzichte van God en van Christus niet, maar biedt juist gelegenheid om deze vijandschap voet te geven, onder mooie voorwendsels en op een verfijnder en verleidelijker wijze. Judas was uiterlijk dichter bij Christus dan iemand anders, met uitzondering van zijn elf medeapostelen, maar zijn uiterlijke nabijheid van Christus, strekte alleen maar om de boosheid van zijn zonde te vermeerderen en om haar des te ijzingwekkender in het oog te laten springen. Het is een jammerlijk voorbeeld van wat de christenheid aan het einde zal zijn.

Dit uitgebreide toneel van verderf en valse belijdenis zal blijven bestaan, zelfs als de ware gemeente is opgenomen, de Heer tegemoet in de lucht. De christenheid zal zich dan bevrijd voelen van de beperkingen die haar opgelegd werden door de aanwezigheid van de ware gemeente. Gerechtiglijk verblind door haar misbruik van de onuitsprekelijke voorrechten die ze zolang genoten heeft, zal er een toppunt van ongerechtigheid bereikt worden dat zo vreselijk is, dat het de rechtvaardige oordelen van God zal doen neerdalen. Die oordelen zullen de komst van Christus met Zijn heiligen voorafgaan én vergezellen.

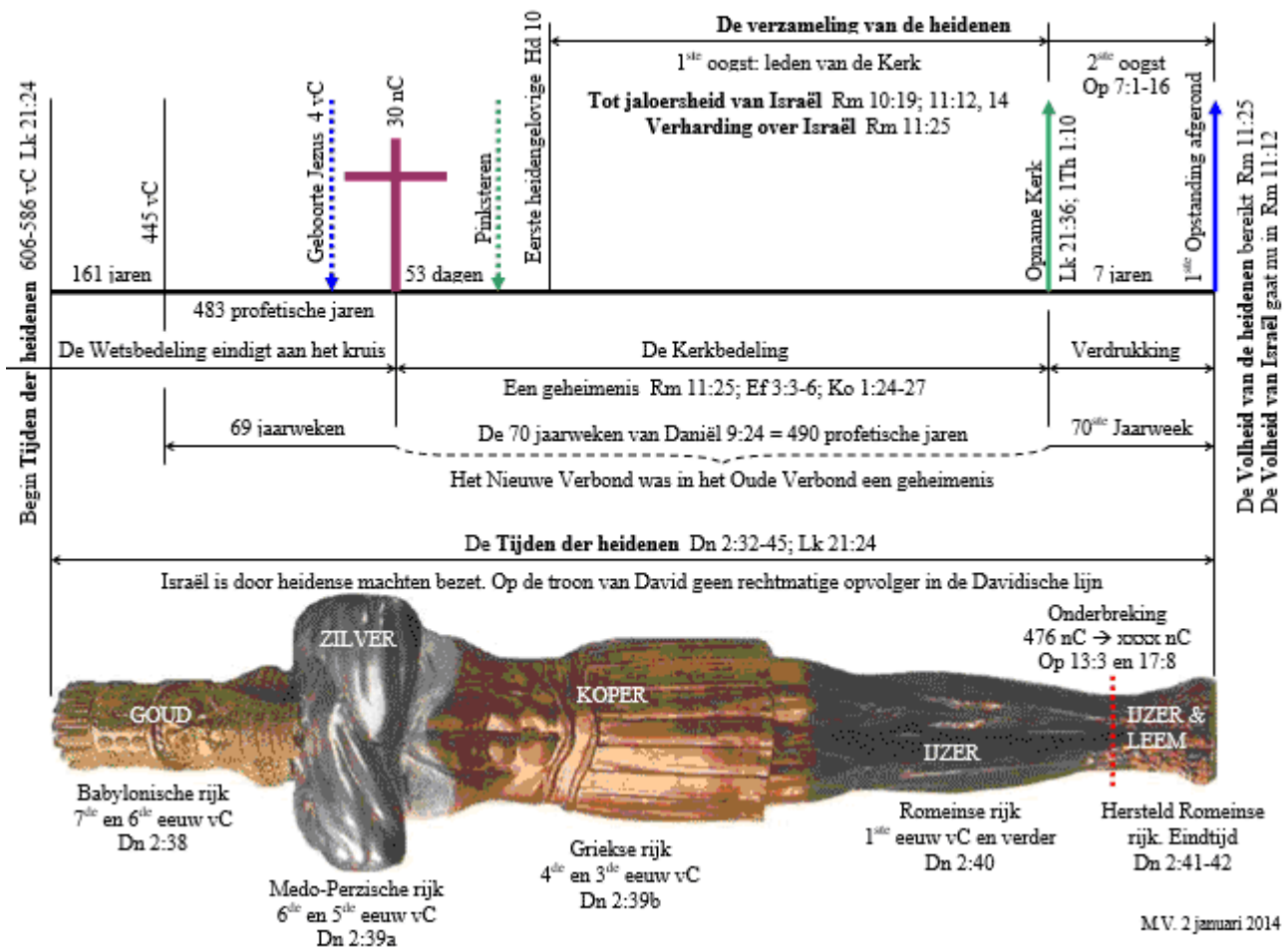
---

² “Verborgenheid” (SV) of “geheimenis” (HSV)

Omdat de gemeente dan al is opgevoerd en verheerlijkt is, zal zij in de heerlijke stoet van Christus zijn, wanneer Hij van de hemel geopenbaard wordt met de engelen van Zijn kracht, “met vlammend vuur wraak oefent over hen die God niet kennen, en over hen die het Evangelie van onze Heere Jezus Christus niet gehoorzaam zijn” [2 Thessalonicenzen 1:8].

Maar de christenheid zal niet het enige onderwerp zijn van de plechtige oordelen van die dag. Ook Joden en volken zullen eronder vallen. De uitspraak van het profetisch getuigenis over de volken vereist nu onze aandacht. In de meest uitgestrekte zin van het woord betekent deze uitdrukking al de naties of volken van het mensdom, met uitzondering van het uitverkoren, begunstigde volk van God: Israël. Vanwege hun afgoderij werden de volken overgegeven aan het volgen van hun eigen wegen, terwijl Israël het toneel werd gemaakt van het openbaren van de regering van God. Daarom lezen we in een groot gedeelte van het Oude Testament ook alleen van die volken die op de een of andere wijze met Israël van doen hebben gehad. Was het volk van God gehoorzaam, dan waren de volken met hen bevriend, of onder hun juk. Was het volk van God niet gehoorzaam, dan werden de volken gebruikt om hen te straffen. Die stand van zaken duurde tot de tijd van Nebukadnezar. Efraïm, of de tien stammen, waren reeds vroeger gevankelijk weggevoerd door Assyrië, maar ook Juda, door zijn zonden voor God onverdraaglijk geworden, werd in handen van de vijand overgeleverd. Nu niet in de handen van Assyrië, maar van de koning van Babel. En omdat de troon van God uit Jeruzalem weggenomen is, wordt de algemene heerschappij in alle plechtigheid door God aan Nebukadnezar opgedragen.

De Verzameling en Volheid van de Heidenen

Uit: <http://www.verhoevenmarc.be/PDF/volheid-heidenen.pdf>

Met hem begonnen de tijden van de volken³. In zijn dagen begon de verwerping dan “de Joden” en de overmacht van de volken. Dit kenmerkt de tijd van de volken van begin tot eind. De Heer Zelf zegt

³ Of “de tijden van de heidenen” (Lukas 21:24; Daniël 2:32-45; HSV/SV)

dat Jeruzalem door de volken vertreden zal worden, totdat de tijden van de volken vervuld zal zijn. [Lukas 21:24].

Deze tijden worden profetisch voorgesteld als verdeeld in vier perioden, die van elkaar onderscheiden worden door de heerschappij van vier grote rijken, die achtereenvolgens aan de aarde de wet moesten voorschrijven. Uit de Schrift zelf is te bewijzen dat deze vier heidense rijken Babylon, Medo-Perzië, Griekenland en Rome zijn. [Zie plaatje hierboven]. Op Rome, als het laatste van de vier en een rijk dat tot het einde zal bestaan, richt de profetie in het bijzonder de aandacht. Alle vier rijken worden voorgesteld als goddeloos, tegenstrevend, wreed, roofzuchtig en eigenwillig, maar in het vierde rijk bereikt de menselijke boosheid haar toppunt, en wel onder een vorm waarin het nog nooit had bestaan. Het kan zijn dat verborgen kwaad geduldig verdragen moet worden, terwijl het oordeel daarover tot straks wordt uitgesteld, maar openbare opstand laat geen keuze over en dwingt tot onmiddellijk, verpletterend oordeel. Het vierde volkenrijk, in een nog toekomstige bestaansvorm, zal openlijk tegen God in opstand komen. Het zal met het afvallige christendom verenigd het voorwerp zijn van de algeheel vernietigende oordelen, die de komst van de Heer met Zijn heilige tienduizenden zullen vergezellen.

In de dagen van de vierde heidense monarchie verscheen de Heer Jezus Christus in vernedering op aarde. Judea was toen een Romeins wingewest, Wat bijv. bleek uit de beeltenis van de keizer en het opschrift op de munten. De macht om de doodstraf te voltrekken schijnt alleen bij de Romeinse gezaghebber berust te hebben. Vandaar dat de Joden niet bij machte waren om zonder zijn toestemming de dood te verkrijgen van de Heilige en de Rechtvaardige, die Zichzelf in hun handen overgaf en door God in hun handen werd overgegeven. Zo deelde het Romeinse rijk met het Joodse volk in de verschrikkelijke schuld van de verwerping en de kruisiging van de Levensvorst. Misschien brengt iemand hier tegenin dat Pontius Pilatus maar een ondergeschikt werktuig was, de vertegenwoordiger van de keizerlijke macht? Het treurig antwoord ligt dan dicht bij de hand: de keizerlijke macht zelf heeft later ten volle de daad van zijn vertegenwoordiger bevestigd, door het plengen van stromen christenbloed.

Wel werd na eeuwen van vervolging het keizerrijk in naam christelijk, maar dit uiterlijk aannemen van het christendom door de keizerlijke wereldmacht, strekte slechts om die wereld meer in aanraking te brengen met de verborgenheid van de ongerechtigheid, die toen reeds lang in de boezem van het christendom gewerkt had. Hieruit is dat meesterstuk van satanische misleiding ontstaan, dat ons in het apocalyptische vergezicht voorgesteld wordt als het grote Babylon, dat de volken verleidt. Uit dit wijdverbreide stelsel van wereldlijk christendom, uit deze christelijke belijdenis, versierd met wereldse pracht, verrijkt met haar schatten en ondersteund door haar gezag, worden de heiligen van God geroepen uit te gaan: “Ga uit haar weg, Mijn volk, opdat u geen deel hebt aan haar zonden, en opdat u niet van haar plagen zult ontvangen” (Openbaring 18:4). De Heer geve ons die waarschuwing te verstaan en er acht op te geven!

Als de ware gemeente het einde van haar ballingschap en pelgrimsreis op aarde bereikt zal hebben en overgebracht zal zijn naar de plaats waar ze thuishoort, zal het vals belijdend lichaam nog gezien worden, in een onheilige verbinding met de rijkdom en grootheid van deze wereld. Ja, wat nog meer is, ze zal zich laten voorstaan op een onbetwiste heerschappij over de wereld. “Ik zit als een koningin en ben geen weduwe en ik zal zeker geen rouw zien” [Openbaring 18:7], is dan zelfs haar snoevende taal, in al haar trots en minachting van anderen. Maar “Daarom zullen op één dag haar plagen komen: dood, rouw en honger, en met vuur zal zij verbrand worden, want sterk is de Heere God, Die haar oordeelt” [Openbaring 18:8]. De aardse werktuigen voor haar omverwerping zullen de keizerlijke macht en de tien ondergeschikte, verbonden koninkrijken zijn, die trouw zullen bewijzen aan het opgestane Romeinse keizerrijk, want God heeft in hun harten gegeven dat zij zijn zin volbrengen. Ze zullen hun koninkrijk aan het beest geven, totdat de woorden van God vervuld zullen zijn, Openbaring 17:7.

Het vierde volkerenrijk, dat in zijn eenheid als een wel bevestigd geheel naar de aanwijzing van de profetie heeft opgehouden te bestaan, moet opnieuw verschijnen. Aan dat rijk dat weer tot leven wordt geroepen, moet de satan, die dan met zijn engelen uit de hemel zal zijn geworpen, zijn macht en troon en gezag geven. De macht van de volken, oorspronkelijk uit God, zal dan in zijn laatste toestand in de kracht van de satan worden uitgeoefend en vereenzelvigd zijn met zijn wederrechtelijke heerschappij als “god” of “vorst van deze wereld”. Het achtste hoofd van het vierde rijk zal bij zijn verschijning ter plaatse ondersteund worden door de draak zelf. Satanische wonderen zullen worden verricht door ie-

mand die al de macht van het beest uitoefent in zijn tegenwoordigheid. Dat zal mede tot de middelen behoren, waardoor de mensen verlost zullen worden tot het vereren van het beest en tot het verkrijgen van zijn teken. Op het weigeren daarvan zal de doodstraf staan. En omdat de verleiding ten gevolge van het oordeel van God op die volken zal zijn gevallen, waarin het licht van het christendom gescheen had, zal de overwinning van de satan volkomen lijken. Nadat Babylon ten onder gebracht is zullen het beest en de tien koningen tegen het Lam strijden. Het verderf, waarvan Babylon de zetel en het middelpunt is, zal door een openbare, ongemaskerde opstand worden vervangen, op touw gezet door het beest ofwel de keizerlijke macht op aarde. “De geesten van de demonen, die tekenen doen en die uitgaan naar de koningen van de aarde en van de hele wereld, om hen te verzamelen voor de oorlog van de grote dag van de almachtige God” (Openbaring 16:14). “En ik zag het beest en de koningen van de aarde en hun legers bijeen verzameld om oorlog te voeren tegen Hem Die op het paard zat, en tegen Zijn leger” (Openbaring 19:19). Wie zou over de uitslag van zo’n slag in onzekerheid kunnen zijn? Christus en zijn heiligen zullen uit de hemel komen. De aanvoeders van het verbond tegen Christus, “het beest en de valse profeet” zijn nog zekerder van zichzelf dan Farao, toe hij de Israëlieten achtervolgde tot in de bedding van de Rode Zee. Maar ze zullen gegrepen worden en geworpen in de poel van vuur. Hun legers zullen worden gedood met het zwaard van Hem die op het paard zit. Zie Openbaring 19:21. De wijnpersbak van de wijn van de toorn en de grimmigheid van de almachtige God zal getreden worden door de hemelse Overwinnaar, de Koning der koningen en de Heer der heren. Dit vreselijke oordeel zal spoedig gevolgd worden door andere, op het ene leger van tegenstanders voor en op het andere na, totdat al de ergernissen en zij die ongerechtigheid doen, vergaderd zullen zijn uit het koninkrijk van de Zoon des mensen (Mattheüs 13:41). Als de satan gebonden is zal het rijk van Christus en zijn opgestane heiligen duizend jaar duren. Maar in deze slottonelen zal Israël, of zullen de Joden, een belangrijk en in het oog lopend aandeel hebben. Zo ook in het duizendjarig rijk dat daarop volgt.

Lees ook:

- Rubriek eschatologie en profetie: <http://www.verhoevenmarc.be/#Profetie>

verhoevenmarc@skynet.be - www.verhoevenmarc.be - www.verhoevenmarc.be/NieuwsteArtikelen.htm.